

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **ZELENÝ PRODUCTION s.r.o.**
sídlem Nové sady 988/2, Brno
zastoupen Mgr. Milanem Kvasnicou, advokátem
sídlem Na Úvoze 392, Bohumín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2019, č. j. JMK 52488/2019, sp. zn. S-JMK 121371/2018 OSPŽ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Znojmo rozhodnutím ze dne 16. 1. 2019, č. j. MUZN 6746/2018, sp. zn. PMUZN/19233/2017/Juh, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), neboť žalobce porušil noční klid. Přestupků se dopustil tím, že z žalobcem provozovaného podniku Retro Irish Klub na ulici Tovární ve Znojmě vycházela hlasitá rušivá hudba, a to dne 21. 10. 2017 kolem 00:45 hod., dne 5. 11. 2017 kolem 01:00 hod., dne 12. 11. 2017 kolem 05:11 hod., dne 2. 12. 2017 kolem 4:51 hod. a dne 30. 12. 2017 kolem 05:13 hod. Za spáchání přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný pominul existenci § 30 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a skutečnost, že osoba, která je pořadatelem veřejné produkce hudby, může být postihována toliko dle tohoto předpisu, přičemž žalobce hygienické limity nepřekročil. Navrhuje proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a jednání před soudem

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že za rušení nočního klidu jsou považovány takové projevy v době nočního klidu, které jsou způsobily porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek. Přestupek porušení nočního klidu se dříve vztahoval pouze na jednání fyzických osob, dle zákona o některých přestupcích se jej nově může dopustit i podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba. V případě rušení nočního klidu se měření intenzity hluku neprovádí a jeho přiměřenost posuzuje správní orgán na základě získaných podkladů. Nejedná se o přestupek dle § 92g odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. V průběhu jednání žalovaný setrval na svém procesním postoji. Zástupce žalobce se z jednání omluvil a uvedl, že žalobce souhlasí s tím, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Jednatel žalobce se poté dostavil až k vyhlášení rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
6. Žaloba **není** důvodná.
7. Podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o některých přestupcích *právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší noční klid.*
8. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu o některých přestupcích „*při přípravě návrhu zákona bylo rozhodnuto o tom, že některé skutkové podstaty se budou nově vztahovat i na právnické a podnikající fyzické osoby, vzhledem k povaze porušených povinností je vhodné trestat právnické a podnikající fyzické osoby zvláště za jednání, které se týká porušování podmínek při konání veřejných akcí, nebo např. za porušování nočního klidu*“. Zákonodárce tedy výslovně zamýšlel s účinností nové právní úpravy trestat také právnické osoby při konání veřejných akcí, případně za porušování nočního klidu.

9. Za rušení nočního klidu jsou považovány např. hlasité hlasové projevy či hlasitá reprodukováná či živá hudba, tzn. projevy, které jsou v době nočního klidu způsobitelné porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek. Zpravidla půjde o jednání řešená na místě např. domluvou či blokovou pokutou. Pro posouzení nepřiměřenosti, resp. excesivní povahy zvukových projevů umožňuje zákon správnímu orgánu určitou míru správního uvážení, neboť z povahy věci zpravidla není možné exaktně hluk změřit, protože se většinou jedná o nahodilé jednání. Nejspolehlivějším důkazním prostředkem se proto v takovém případě jeví právě svědecké výpovědi lidí, kteří se v dané lokalitě přes noc pravidelně zdržují a kteří tak mohou nejlépe vypovědět, zda k excesivním projevům dochází (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 1/2016 – 51, nebo ze dne 9. 8. 2018, č. j. 1 As 189/2018 – 22).
10. Žalobce uplatnil v žalobě jedinou námitku – je přesvědčen, že coby pořadatel veřejné produkce hudby se uvedeného přestupku nemůže dopustit, neboť je odpovědný pouze za dodržení hygienických limitů dle zákona o ochraně veřejného zdraví.
11. Podle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví *osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, správce, popřípadě vlastník pozemní komunikace, provozovatel, popřípadě vlastník dráhy, osoba, která je pořadatelem veřejné produkce hudby a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k pořádání veřejné produkce hudby poskytla stavbu, a dále provozovatel provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen „zdroje hluku nebo vibrací“), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby v chráněném vnitřním prostoru stavby.* Pokud odpovědná osoba nezajistí, aby nebyl překročen hygienický limit hluku nebo vibrací, dopustí se přestupku dle § 92g odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.
12. Vztahem zákona o ochraně veřejného zdraví a skutkové podstaty přestupku, která odpovídá nynějšímu přestupku žalobce, se v minulosti zabýval Ústavní soud zejména při posuzování pravomoci obcí vydávat obecně závazné vyhlášky k zabezpečení místních záležitostí ve smyslu § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), tj. pravomoci stanovit výjimky ze zákazu porušování nočního klidu nebo zákazu provozovat na části území obce určité činnosti, při nichž nezřídka dochází k porušování nočního klidu. Zároveň však učinil několik obecnějších závěrů.
13. Účelem zákona o ochraně veřejného zdraví je ochrana a podpora veřejného zdraví (zdravotního stavu obyvatelstva a jeho skupin) a snižování hluku z hlediska dlouhodobého průměrného hlukového zatížení životního prostředí. Cíl regulace je zde oproti zákonu o některých přestupcích užší, protože je zaměřený pouze na ochranu před hlukem, který svou velkou intenzitou a délkou trvání hlukové zátěže může ohrozit zdraví obyvatelstva. Cílem této regulace tedy není hluk jednorázový, méně intenzivní, který však může narušit veřejný pořádek a soužití v obci. Skutečnost, že je otázka hluku regulována zákonem o ochraně veřejného zdraví tedy podle Ústavního soudu bez dalšího nevyklučuje regulaci vyhláškou vydanou v rámci samostatné působnosti obce (srov. náleze ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 35/06). Dle krajského soudu tím spíše povinnost provozovatele veřejné produkce hudby dodržovat hygienické limity dle zákona o ochraně veřejného zdraví sama o sobě nevyklučuje regulaci ochrany před hlukem prostřednictvím institutu nočního klidu

dle zákona o některých přestupcích, jehož cílem je zejména ochrana veřejného pořádku a pokojného soužití v obci.

14. Zákon o některých přestupcích totiž primárně nesměruje k ochraně před hlukem v nadlimitních hodnotách, jak jej chápe zákon o ochraně veřejného zdraví, ale k omezení hlučnosti různých nočních aktivit v zájmu nerušeného a pokojného užívání míst, kde žijí lidé před různými formami hluku, které, byť lidskému zdraví neškodlivé (a tudíž dle zákona o ochraně veřejného zdraví nepostižitelné), jsou způsobilé narušit veřejný pořádek (srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 46/06). Předmětem ochrany je současně i právo na pokojné bydlení a spánek, jakožto součást práva na ochranu soukromého a rodinného života v širším slova smyslu (čl. 10 odst. 2 Listiny, srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 28/09).
15. Toto pojetí zároveň umožňuje zohlednit specifika jednotlivých případů i s ohledem na místní poměry v dané lokalitě. Hlučná činnost bude ve větší míře narušovat veřejný pořádek v rezidenční zóně, ale ve výrazně menší míře bude působit rušivě v zóně průmyslové, kde nikdo nebydlí, nebo v oblasti koncentrace zábavních podniků, kde lze očekávat vyšší práh hluku. To už je však otázkou skutkových okolností konkrétní věci, což v nynějším případě žalobce uplatněnými žalobními body předmětem přezkumu neučinil.
16. Zbývá dodat, že zákon o ochraně veřejného zdraví reguluje zejména dlouhodobý pravidelný hluk, který je zátěží pro životní prostředí a zdraví obyvatelstva a je zpravidla důsledkem užívání provozovny právnické osoby nebo fyzické osoby při výkonu podnikatelské činnosti v souladu s předpisy stavebního práva. V nynějším případě ovšem správní orgány shledaly naplnění skutkové podstaty přestupku rušení nočního klidu nikoliv samotným provozním hlukem spojeným s hudební produkcí uvnitř provozovny. Nadměrně rušivým ve vztahu k veřejnému pořádku byl vyhodnocen hluk vycházející z provozovny při otevřených dveřích, kterými se hosté i v časných ranních hodinách opakovaně oběma směry pohybovali. Skutkové závěry žalovaného přitom žalobce v žalobě nezpochybňuje, jak již bylo uvedeno.
17. Nadměrný hluk z provozoven, který negativně narušuje právo občanů v nočních hodinách na pokojný spánek a bydlení, může být na úrovni obecní normotvorby regulován již preventivně tím, že obec v době nočního klidu omezí či zcela zakáže provoz hostinské či podobné činnosti (srov. citovaný nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 28/09). Dle krajského soudu potom bez ohledu na souběžnou regulaci zákonem o ochraně veřejného zdraví není vyloučeno, aby veřejná správa zasáhla využitím institutu rušení nočního klidu tam, kde užíváním provozovny dochází k obtěžování hlukem takovým způsobem a v takové intenzitě, že je to s ohledem na místní poměry způsobilé narušit občanské soužití a veřejný pořádek. V konkrétním případě je tuto skutečnost nutné posoudit individuálně při zohlednění všech okolností a s přihlédnutím k charakteru místa, kde je provozovna umístěna. Obecně nicméně platí, že skutečnost, že původce hluku je právnickou nebo podnikající fyzickou osobou a k hluku dochází v souvislosti s veřejnou produkcí hudby v provozovně, odpovědnost původce hluku za přestupek dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o některých přestupcích nevylučuje.

V. Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

19. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 12. května 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.